

Ημερολόγιο Ασημάντων 518 (μέρος γ'): Να σου διαβάσω παραμύθια κι ας είμαι τρανς / Ο βόθρος εκρήγνυται/Αναψηλάφηση Γκουρογιάννη

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Περίμενε να βρει ανθρώπους μελαγχολικούς που κλαίνε μέρα νύχτα για τα ξενιτεμένα τους παιδιά, για τα χαμένα σπίτια τους, τις ρημαγμένες επιχειρήσεις, για την ανεργία, για τις κομμένες συντάξεις κι όμως ετούτοι εδώ δείχνουν απαθείς και τιτιβίζουν.

Είχαμε τους ποιητές της ήπιας τώρα έχουμε μυθιστοριογράφο της ήπιας, με αναφορές στις θαυμάστιες της Σαπφούς και πολλά κοινωνιολογικά στοιχεία. Δοκίμασαν κι άλλοι τα πολύ βαριά θέματα. Το θέμα των βασανιστηρίων επί χούντας, όπως κι ο εμφύλιος και η Μακρόννησος είναι ασήκωτα. Ο Περικλής Κοροβέσης στους «Ανθρωποφύλακες» δεν έκανε μυθιστόρημα έκανε μαρτυρία, των μαρτυριών επί δικτατορίας. Ο Μίσσιος σαρκάζει τους βασανιστές στο «Χαμογέλα ρε τι σου ζητάνε» και αντιμετωπίζει τους φασίστες με περιφρόνηση «βαράτε ρε μαλάκες θα μου κλάσετε τ' αρχίδια».

Ο επί πολλά χρόνια αυτοεξόριστος Δημήτρης Χατζής σε πιο λογοτεχνικό επίπεδο στο «Διπλό Βιβλίο» πηγαίνει τον ήρωά του στην Πίνδο να ερωτευθεί και να ζήσει αγκαλιά με την τελευταία αρκούδα γιατί δεν αντέχει τους συμπατριώτες του, ο δε Γκουρογιάννης στο τέλος σπάει τον καθρέφτη γιατί ο ήρωας δεν αντέχει να βλέπει τον ηρωϊκό και αδιέξοδο Εαυτό του. Το βέβαιο είναι ότι το ηρωϊκό παρελθόν έχει τελειώσει. (Εδώ φτάσαμε στο σημείο να κατηγορείται για όλα τα δεινά του τόπου η γενιά του Πολυτεχνείου και από προοδευτικούς υποτίθεται συγγραφείς, δεξ Μάρκαρη). Εκείνο που σίγουρα βλέπουμε μπροστά μας εδώ και πολλές δεκαετίες είναι μια δημοκρατία α λα καρτ και μια ασύδοτη καταναλωτική κοινωνία ακόμη και στις εχειρήσεις (πλαστικές ή όχι) κι αυτός ο μαζικός εκδημοκρατισμός είναι φανερό πως πάσχει από παιδεία. Το βλέπω τώρα στη Μακρινίτσα. Καρφίτσα δεν πέφτει στον κόσμο των περιπατητών που άφησαν τα αυτοκίνητα και τα σκουπίδια τους μιλιούνια στον γκρεμό, για να βγουν να λιαστούν στο βουνό των Κενταύρων οι χαρτογιακάδες, οι Αρχοντόμαγκες, οι Ογκοδεσπότες με μικρά παιδιά χαριτωμένα διαβολάκια, μώμολα και μικρομεγάλες Λολίτες με τον αφαλό έξω στη χειμερινή λιακάδα. Είναι μια καινούρια ελευθερία κατακτημένη μέσα στην καταναλωτική σκλαβιά είναι χαρούμενοι και βιάζονται να προλάβουν να δουν και να αγοράσουν. Κι όλο θα γκρινιάζουν ότι δεν φτάνουν τα λεφτά. Είναι αυτό που λέει Γκουρογιάννης: «Αλλά περίμενε να βρει στην Ελλάδα κι άλλα βρίσκει. Περίμενε να βρει ανθρώπους μελαγχολικούς που κλαίνε μέρα νύχτα για τα ξενιτεμένα τους παιδιά, για τα χαμένα σπίτια τους, τις ρημαγμένες επιχειρήσεις, για την ανεργία, για τις κομμένες συντάξεις κι όμως ετούτοι εδώ δείχνουν απαθείς και τιτιβίζουν. Μα δείχνουν όχι απαθείς αλλά και κεφάτοι, τόσο ακατανόητα κεφάτοι που θυμίζουν τους τσιγγάνους που έμπαιναν οικογενειακώς στους θαλάμους αερίων των Ναζί παίζοντας ανέμελοι τα βιολιά τους» (σελ.275).

Για να το κλείσω, γιατί δεν θα τελειώσω ποτέ με την Αναψηλάφηση του Γκουρογιάννη και τη δική μου, μέσα στα πολλά που θα είχε να συζητήσει κανείς είναι κάποιες παρατηρήσεις του, εν πολλοίς

εύστοχες για τους μετανάστες: Όμως «Το συμπέρασμα είναι απαισιόδοξο για τους πάσης φύσεως μετανάστες. Όσα χρόνια κι αν περάσουν ο αλλοδαπός είναι πάντα αλλοδαπός. Αυτοπροδίδεται. Όσο και να θέλει να κρυφτεί κάτι μικρό θα τον προδώσει. Λόγου χάριν ένας βηματισμός, κάπως πιο βιαστικός από τον συνηθισμένο σαν κάποιος να τον καταδιώκει, ο πισινός του που δεν κάθεται αραχτός σε όλο το φάρδος του καθίσματος αλλά κάθεται επιφυλακτικά με μισό κωλομέρι έχοντας τη νευρική και την ετοιμότητα του κελιδονιού κλπ κλπ. (σελ.198)

Αμ δε! Αυτό ίσχυε μέχρι πρότινος. Με τον καιρό οι μετανάστες μας βαλκάνιοι, αφρικανοί, ασιάτες κοινωνικοποιήθηκαν και έγιναν Ελληναράδες. Καταλαμβάνουν πια με χωροκατακτητική διάθεση το ενάμισο μέρος του καθίσματος αφήνοντας το μισό στο διπλανό, στη διπλανή συνθήστατα. Ό,τι βλέπουν από τα μεγάλα αγόρια κάνουν. Στην καλύτερη περίπτωση καταλαμβάνουν τα τέσσερα τρίτα της θέσεως. Η θέση της γυναίκας στο μετρό είναι κάτι περισσότερο από μισή ίσως στα δύο τρίτα -αλλοδαπή ή ιθαγενής δεν έχει σημασία, γυναίκα νάναι. Και στο βιβλίο η παρουσία της γυναίκας είναι σχεδόν ανύπαρκτη, απλώς διακοσμητική όπως συμβαίνει συνήθως στα μυθιστορήματα των μεγάλων συγγραφέων κάποιας ηλικίας. Είναι πράγμα η γυναίκα, λατινιστίres, που το βάζουμε κάτω και γράφουμε τα αρχαία μας κάτω από την κοιλιακή της χώρα! Η τη φτύνουμε στο στόμα ως ερωτικό παιχνίδι (δύο φορές στο βιβλίο αυτή η αναφορά «το ζητάνε οι Ισπανίδες», λέει ο βασανισμένος αφηγητής!!)

2.1.23 Άρχισε να τσουλάει ο νέος χρόνος με περιορισμένο βημάκι, με υπέροχη λιακάδα, χάρη στην κλιματική αποσταθεροποίηση (!) ανοίγει και η κολυμβήθρα του Σιλβάμ μετά από 2000 χρόνια, χάρης Ευαγγέλια, στο Ισραήλ θα μαζέψουν λεφτά από τους πιστούς. Κι εγώ πρέπει να φτιάξω τη δική μου μπανιέρα γιατί το τάγμα των Σομαλών που πλένεται μεταμεσονυχτίως στον από πάνω όροφο έχει διαλύσει τις σωληνώσεις και ο εκ Τιράνων Οδυσέας από το διπλανό διαμέρισμα ανέλαβε να τις φτιάξει και τάκανε μαντάρα, τσίρι τσίρι με το κομπρεσέρ δέκα μέρες και βάλε, μας διέλυσε και μας και τους σωλήνες και μας διαλύει ακόμη ώρες κοινής ψυχίας και εγγραφής Ημερολογίου.

3.1.23 Ένας 35χρονος Ρομά με νοητική καθυστέρηση αναγκάστηκε να πει τα κάλαντα γονατιστός στην πόλη των Πατρών σε παρέα βαρελοφρόνων. Το κακόγουστο και ρατσιστικό αστείο δεν σταμάτησε εκεί. Ένας από την παρέα του πέταξε σταγόνες εύφλεκτου υλικού στα ρούχα του και του έβαλε φωτιά, ενώ ένας άλλος βιντεοσκοπούσε το όλο σκηνικό.

Ποιος διασκεδάξει με τους ανήμπορους και τους ανάπηρους; Και ποιος σαδιστής τους βασανίζει; Ποιος προδίδει την εμπιστοσύνη σου; Ποιος διώχνει τον ξένο απ' το τραπέζι; Ποιος φοβάται τη Βιρτζί-

νια Γούλφ;

Κι έχω και τον καλό μου φίλο το Γιώργο τον Μεσσάρη να μου λέει ότι έχουμε δικτατορία των μειοψηφιών γιατί οι τρανς διαβάζουν παραμύθια στα παιδιά. Έλα τώρα! Πολύ καλά κάνουν αφού δεν τους τα διαβάζουμε εμείς. Και καλύτερα διότι θα τους χαλάσουμε τις ψυχούλες με την υποκρισία της Ορθοδοξίας μας. Ποια ηθική καλέ μου και ποιας πλειοψηφίας τα καμώματα; όταν : μεζε υμάστε καμπίοσοι στα καφενεία, στα στρηπιζάδικα, στα βενζινάδικα, στο Γρηγόρη, στα προποζιδικα, στα κωλοχανεία, στο εξοχικό, στο γήπεδο, στο κόμμα, στα Εκπαιδευτήρια και στο Γυμναστήριο και κακαρίζουμε και βασανίζουμε όσους μας παίρνει: τον αδύνατο, τον ανάπηρο, το μαύρο περιστέρι, τους νοητικά καθυστερημένους, τον άξεστο εμείς οι ανώτεροι, οι καλλιεργημένοι, οι βολεμένοι μες την κανονικότητά μας.

4.1.23 Δεν θα τα πάμε καλά με την Τουρκία. Επιμένουν ότι θα έλθουν νύχτα. Είναι κάποιες μέρες που δεν αντέχεις την υστερία. Ας έλθουν όποια ώρα θέλουν αρκεί να έχουν διαβατήριο. Είναι κάποιες μέρες που μας τρομοκρατούν. Κάποιες μέρες που δεν αντέχουμε τις ειδήσεις, δεν αντέχουμε τον γείτονα που δεν βλέπουμε, δεν αντέχουμε τον ίδιο μας τον εαυτό. Some days darkness comes close and make a circle around me. Είναι και κάποιες μέρες υπέροχες, λίγες ώρες που χαίρεσαι το χειμωνιάτικο ήλιο, το χαμόγελο μιας κοπέλας, τη ζαβολιά ενός μικρού παιδιού, την κουβέντα ενός φίλου στην άκρη της γης. Α ωραία ειδηση πολύ χρήσιμη για το υπόλοιπο της ζωής μου: «Η γυναίκα που φιλοξενεί τους πλούσιους στη Μύκονο αποκαλύπτει τι ζητούν οι δισεκατομμυριούχοι». Ξύλο με βοϊδόπουτσα!

5.1.23 Τι γνωρίζουμε για τη νέα υποπαράλλαξη του κορονοϊού; Προσωπικά τίποτα. Δεν έφαγα καθόλου κουραμπιέδες ούτε κόψαμε σπανακόπιτα για το καλό του χρόνου. Η κόρη μου στο Σύδνεϋ, ο γιος μου στο Λονδίνο, εγώ θα ήθελα να ήμουν με την Αρετή στο Παρίσι εκεί που ξεκινήσανε όλα. Τώρα με ποιους να κάνεις γιορτή; Η Λουτσιάνα ετοιμάζει τραπέζι με τη συνδρομή του μπάπτερ Μωχάμετ. Είναι ίσως ο πιο χαμπλόμισθος οικιακός βοηθός. Με προσκάλεσε αλλά δεν είμαι και στο καλύτερο mood. Ευτυχώς ο διάσπμος συνθέτης Γκόραν Μπρέγκκοβιτς από το Σεράγεβο έρχεται στην Αθήνα για χιλιοστή φορά και γιορτάζει μαζί μας τη δύναμη της βαλκανικής μουσικής που «χτίζει γέφυρες από την μια καρδιά στην άλλη» στα Ολυμπιακά ακίνητα Γαλασιού. Μήπως πρέπει να πάμε να τον ακούσουμε; Η συναυλία του περιλαμβάνει τις πιο διάσπμες στιγμές του από το παραδοσιακό «Ederlezi» και τον «Καιρό των Τσιγγάνων» μέχρι το «Kalasnjikon» και φυσικά μελωδίες που ντύθηκαν με ελληνικούς στίχους και έγιναν αγαπημένα τραγούδια όπως «Το Βενζινάδικο» ή το «Θεός αν είναι» και το «Παραδέχτηκα» (ότι πια δεν αντέχομαι).